

Отож, Микола Гусовський свідомо намагається заповнити прогалину літературної традиції, взявши за основу оповіді символічний для нього образ зубра – володаря поліської пущі (метафора суворої поліської Природи і самого рідного краю Гусовського).

Література

1. Велике князівство Литовське. //Енциклопедія історії України. – Т. 1. – С. 460-462.
2. Андрій Содомора. Бентежний відгомін пісенного двовірша // Гусовський М. Пісня про зубра. Поема. На латинській та українській мовах / Переклад з латинської А.Содомори. Коментарі І.Сварника. – Рівне, 2007. – С. 17.
3. Гусовський М. Пісня про зубра. Поема. На латинській та українській мовах / Переклад з латинської А.Содомори. Коментарі І.Сварника. – Рівне, 2007.
4. Наливайко Д.С. Станіслав Оріховський як український латиномовний письменник Відродження / Наливайко Д.С. // Українська література XVI–XVIII ст. та інші слов'янські літератури. – К.: Наукова думка, 1984. – С. 168.
4. Українська поезія XVI століття. - К., 1987. – С. 63–70.
5. Hussoviani Nicolai Carmina (Edidit, praefatione instruxit J.Pelczar .- Corpus antiquissimorum poetarum Poloniae Latinorum. – Vo1.4. – Cracoviae, 1894. – P. 48–55.

Тонне О.Ш. (Запоріжжя)

ББК 83.3(4Укр)

УДК 821. 161.2

Переосмислення біблійних образів і мотивів у поетичних творах Тараса Шевченка

Стаття розкриває особливості функціонування біблійних образів в текстуальному полі поетичної творчості Т. Шевченка. Наголошується на осмисленні біблійного тексту, що є діалогічним, пов'язаним між минулим і сучасним та проектування духовного розвитку майбутнього.

Ключові слова: біблійні образи, мотив, християнська культура, образ матері, божественне слово, творчість, Т. Шевченко.

Tonne O. Biblical images and allusions in textual field in Taras Shevchenko's works.

The article reveals features of the functioning of the biblical images and allusions in textual field in Taras Shevchenko's works. The accent is done on the artistic interpretation of biblical text to establish and maintain dialogue relationship between past and present and to project the future spiritual development.

Key words: *biblical images, reasons, Christian culture, appearance of mother, divine word, creative work, T. Shevchenko's.*

Звернення до Біблії як до джерела мотивів, образів, сюжетів, моральних ситуацій, маючи багатовікову історію, трансформувало моральний ідеал поведінки людини, додання духовних перешкод, мучеництва за віру, усвідомлення сенсу життя та власного місця у світі. Апелюючи до Святого Письма, наратори орієнтували читачів на священну мету – духовний зв'язок із Творцем, прагнення «уподібнитися» Синові Божому в життєвій позиції.

Проблема біблійних образів і мотивів у поетичних творах Т. Шевченка є актуальною темою для українського літературознавства, оскільки після здобуття незалежності релігія в Україні стала вагомим чинником суспільного життя, формує духовний світ українців.

Тарас Шевченко був добре обізнаний із Біблією, любив, зокрема, грізні викривальні віщування пророка Ієремії, захоплювався сповненими глибокого ліризму піснями Соломона, перейнятими сарказмом Давидовими псалмами.

Ще змалку Т. Шевченко знав Псалтир, Святе Письмо. «Грицько Шевченко, батько Тарасів, був людиною розумною і письменною. По святах – особливо, мабуть, зимовими місяцями – читав він уголос «Минею». Книга ця була серед письменних людей на Україні дуже популярна. Для вразливого хлопця слухання писаних урочистою церковною мовою оповідань про святих мучеників, що, не вагаючись, віддавали життя своє за Христову віру, про євангельські події, розцвічені повними живої поезії народними апокрифічними мотивами, відкривало давній світ, світ далекий, але повний жахливих подій і чудес та зворушливих, осяяних моральною красою, образів – світ героїчних змагань» [Зайцев 1994: 12].

Т. Шевченко виріс у духовній атмосфері народно-християнської культури, яка увійшла в основу його світовідчуття й

світогляду, а Біблія – супроводжувала його все життя. Відомо, що друковане видання Святого Письма церковнослов'янською мовою здійснено в 1581 р. в Острозі Іваном Федоровим – це відома Острозька Біблія. Найпоширенішим перекладом кінця XVIII – XIX ст. була Єлизаветська Біблія, поява якої датується 1751 роком. Цим варіантом послуговувався й Т. Шевченко.

Шевченкознавець П. Зайцев наголошував: «За джерело морального виховання Шевченко вважав християнську релігію, Христову науку. Адже все життя він прагнув того, щоб люди стали «синами Сонця Правди» – справді Христовими синами. Тому й не дивно, що половину свого букварика він заповнив релігійним змістом. Крім самих молитов, представив у ньому й цікаві їх пояснення, дав Символ Віри, і свої блискучі переклади спеціально добраних Давидових псалмів, і тексти українських дум – про Олексія Поповича та про Марусю Богуславку, зваживши їх глибокий, християнський моральний зміст» [Зайцев 1994: 368].

Персоналії, ситуації, світогляд і виховання героїв Біблії були джерелом натхнення Т. Шевченка; особисті мотиви, власний життєвий досвід, переплітаючись із константами світової й національної культури, відображені в поетичних творах. Необхідність звернення до Біблії виникає в Т. Шевченка в бурхливі й драматичні «три літа» (1843, 1844, 1845) і пов'язане воно з появою нового усвідомлення себе як поета й своєї особливої місії в бутті українського народу. «Усе вимагало нової мови вислову, яку поет відкриває в добре ним знаній Біблії у старозавітних пророків» [Наливайко 2007: 4].

Від Біблії веде свій початок тема пророка й розвивається в античній та світовій літературі. Яскравими доказами цього є творчість російських поетів О. Пушкіна та М. Лермонтова. На думку дослідників, у Т. Шевченка і цих російських поетів є важлива спільна риса: пророки, герої їх поезії, і самі автори взяли на себе місію оживляти людські душі, нести вчення любові й правди. Хоч вже вказувалося, що Шевченків образ пророка за своїм змістом значно ближчий до пророка М. Лермонтова, ніж О. Пушкіна, оскільки в О. Пушкіна в центрі уваги сам пророк, його покликання, а у Т. Шевченка і М. Лермонтова – народ, вплив пророчих слів на його душу, свідомість і, звичайно, долю.

Першим переспівом Т. Шевченка із Біблії, першим

звертанням до образу пророка був цикл «Давидові псалми», що був уміщений в рукописній збірці «Три літа». Вивершив його поет 19 грудня 1845 року, «гостюючи у В'юнищі під Переяславом у приятеля Степана Самойлова і розкошуючи серед книг його багатой бібліотеки» [Дзюба 2001: 21].

Академіки І. Дзюба та М. Жулинський у передмові до Повного зібрання творів Т. Шевченка у 12 томах відзначають: «Великий символічний зміст таїться у зверненні Шевченка до цих пісень, які, за Біблією, пастух Давид розпочав складати й виконувати під акомпанемент псалтирі – струнного музичного інструмента. Про що думав молодий Шевченко, перечитуючи у В'юнищі Псалтир, який він знав з дитинства, за яким учився грамоти, який читав над померлими? Чому саме ці, а не інші (а їх у Біблії 150, із них 73 належать Давидові) пісні Шевченко обрав для переспівів? Стародавнє місто Єрусалим символізує в Шевченка Україну, яку він ніколи не забуде на чужині, а свою тернисту Голгофу він передчував, передбачав» [Дзюба 2001: 21–22].

Як доказ цих суджень згадані академіки-шевченкознавці цитують такі рядки поета: «І коли тебе забуду, / Єрусалиме, / Забвен буду, покинутий / Рабом на чужині. / І язик мій оніміє, / Висохне, лукавий, / Як забуду пом'янути / Тебе, наша славо» [Шевченко 2001: 364].

Шевченкознавці наголошують, що «поет» як і біблійний Давид, буквально вимагає: «Встань же, Боже, / Вскую будеш спати, / Од сльоз наших одвертатись; / Скорби забувати!» [Шевченко 2001: 360].

У «Давидових псалмах» «виявляється відчуття близької присутності Бога як вищої і всеспроможної сили, але при цьому приступної для безпосереднього контакту в найширшому ментально-емоційному діапазоні... Промовиста особливість цієї історіософської візії – постійна присутність Бога, очікування його Втручання, яке виправить історію, приведе її у відповідність зі «Святою правдою», без якої поет не мислив людського існування» [Наливайко 2007: 5].

Літературознавці характеризують надзвичайну концентрованість переосмислення біблійних мотивів циклу: «Конгеніально відтворюючи пафос Давидових псалмів, Шевченко запитально розмовляє з Господом, закликає його звернути свій

погляд нагноблений народ, який и^відчуває сил, аби піднятися з колін і здобути волю» [Наливайко 2007: 22]: «Смирилася душа наша, / Жить тяжко в оковах! / Встань же, Боже, поможи нам / Стать на ката знову» [Шевченко 2001: 360].

Завершується цикл псалмом 149-м – «своєрідним гімном радості, викликаного визволенням із вавилонського полону» [Дзюба 2001: 22]. Перський цар Кір у 538 р. до н.е., завоювавши Вавілон, дозволив євреям повернутися на рідну землю. Вони повернулися, щоб відновити власну державу й відродити свою віру: «Псалом новий Господеві / і нову славу / Воспоєм честним собором, / Серцем нелукавим...» [Шевченко 2001: 364].

Знаменно, що за чотири дні до завершення «Давидових псалмів» Т. Шевченко «звертався до всіх українців із гіркими словами-застереженнями» [Дзюба 2001: 23] в посланні «І мертвим, і живим, і ненародженим». «Нема на світі України, / Немає другого Дніпра...» [Шевченко 2001: 349].

Творчою заготовкою Т. Шевченка для не здійсненого поетичного задуму була виписка зі Старого Завіту церковнослов'янською мовою під назвою «Молитва Іеремії пророка». «Що символізує пророк Єремія і за що молиться він у Шевченка, над чим його плач? Покликання пророка – будити приспаний неволею дух свого народу, пробуджувати його свідомість і вести його за собою крізь терни випробувань задля здобуття волі й національної гідності. Єремія плаче над долею євреїв, які потрапили за гріхи батьків у неволю до своїх колишніх рабів. Князів їхніх страчено, старійшини не в пошані, молодь знемагає на рабській праці, а поети-пророки німіють. Цілковито виразна аналогія з Україною, очевидна проекція образу біблійного Єремії на своє, як поета і духовного провідника нації, покликання» [Дзюба 2001: 24–25].

До образу пророка Т. Шевченка підходив і через образ юродивого, ким у християнській традиції називали людей, котрі брали на себе з любові до Бога та ближнього один із подвигів – юродство. «Такі люди не лише з власної волі відмовлялися від будь-яких благ та вигод земного життя, а удавали божевільну людину, котра не визнає ні пристойності, ні почуття сорому. Таким чином вони, незважаючи ні на що, говорили правду в очі сильним цього світу, викриваючи несправедливість» [Ісіченко 2003: 31]. В іншому

значенні юродивий постає як той, хто пізнав правду, яка несе страждання, і не відмовився від неї.

Шевченкознавець М. Кириченко вважає: «У поемі «Юродивий» автор використовує гру різних значень цього образу: «А ви – юродиві – тим часом, / Поки нездужає капрал / Ви огласили юродивим / Святого лицаря» [Шевченко 2001: 259]. У першому випадку «юродиві» – означають морально зuboжілих людей, нікчем», а в другому випадку «юродивий» – той, хто перший виступає за честь і гідність людей, діє, коли всі мовчать, не боячись покарання» [Кириченко 2007: 365].

У поемі «Марія» Т. Шевченко «намагається дати поетичний парафраз євангельського сюжету, показуючи земне життя Богородиці, яка виховує свого сина – проповідника Божого вчення» [Ісіченко 2003: 31]. За поєтовою версією головна героїня порятувала християнство від загибелі. Т. Шевченко намагався показати Марію і як матір Бога, і як матір людини, тобто «висвітлити й містичний момент, і соціальний аспекти вимір образу Матері. Містичний аспект автор відтворює адекватно. Натомість у пошуках соціальної форми він зупиняється на постаті знедоленої селянки... типовій для сучасного йому суспільства» [Яковина 2010: 40]. Аналогічне мислення притаманне Т. Шевченкові як авторові поеми «Марія» і його поетичному таланту взагалі.

Дослідники відзначають, що «літературні й духовні джерела поеми пов'язані з історичним досвідом існування українського народу. Автор уводить в український контекст образи євангельських Діви Марії, Йосипа, Ісуса, Єлизавети, Івана Предтечі, архангела Гавриїла, Симеона та інших так, що ментальність, психологія, звичаї, побут українського народу дифузуються з історичними реаліями життя палестинських персонажів» [Яковина 2010: 40].

Поет неодноразово наголошував на значенні Марії для спасіння людства: «... За Сином праведним своїм / І ти пішла... /...поки не дійшла / Аж до Голгофи» [Шевченко 2001: 326]; «Возри, Пречистая, на їх, / Отих окрадених, сліпих / Невольників. Подай їм силу / Твого мученика-Сина...» [Шевченко 2001: 311]. Коли учні Христа зневірилися, вона єдина стає опорою і надихає їх мандрувати світом та нести Слово Боже: «Своїм святим огненным словом! / Ти дух святий свій пронесла / В їх душі вбогії»

[Шевченко 2001: 328].

Біблійні образи Христа і Марії виражають у Т. Шевченка різні форми пророцтва. Прозріння героїні поеми «Марія» відбувається внаслідок усвідомлення правдивої місії її сина-пророка, Христа. Звертаючись до хресного шляху Христа, Т. Шевченко завжди славить його Матір: «Бо за Сином / Святая Мати всюди йшла, / Його слова, його діла – / Все чула, й бачила, і мліла, / І мовчки трепетно раділа, / На Сина дивлячись...» [Шевченко 2001: 326].

У поемі «Марія» поет возносить у материнстві до лику святої наймичку теслі Йосифа, Марію. З іншого боку, Богородиця Марія постає в німбі святої любові матері до сина. У піклуванні Марії про Христа впізнає себе кожна земна жінка: «...і вмие / Утомлені стопи святіє, / І пити дасть, і отрясе, / Одує прах його хітона, / Зашіє дірочку та знову / Під смокву піде...» [Шевченко 2012: 614].

У змалюванні Матері автор послуговувався власною концепцією бачення цього образу. Звідси з'являються паралелі Богоматері з покривдженими жінками, жінками-покритками, звідси і тема «байстрюка святого» у варіантах «Марії» та «Во Іудеї во дні они...», звідси і закінчення поеми про смерть Марії з голоду, типове для українських знедолених матерів.

Г. Грабович у праці «Шевченко, якого не знаємо» писав: «Сама відповідь, стосовно себе, своєї ролі Пророка, звучить в останньому архітворі, в «Марії». Мати Христова – це остаточна символічна проекція самого себе, носія Слова» [Грабович 2000: 275].

Т. Шевченко бачить у людині найдосконаліше творіння Боже. З глибин народної моралі несе ліричний герой поета асоціацію жінки-матері з Богородицею: «Дивлюся іноді, дивлюсь, / І чудно, мов перед святою, / Перед тобою помолюсь» [Шевченко 2012: 526].

У шевченковому світі жити повнокровним життям – це поєднувати зовнішню красу з заможністю, мати люблячу родину, особисту свободу і володіти приватною власністю як запорукою незалежності.

Дослідниця Т. Бовсунівська виділяє в тісному взаємозв'язку дві смислові лінії розгортання теми пророка в творчості Т.

Шевченка: як месії, який «Поніс лукавим правди слово! / Не вняли слову! / Розп'яли!» [Шевченко 2001: 327], та як жінки, прозріння якої проходить з часом. Тобто, «жіноча й чоловіча лінії смислових нагромаджень поєднуються в апогеї свого розвитку, Дві досконалі особистості, два символи служіння народові» [Бовсуніська 1997: 7].

Шевченкознавці акцентують на тому, що поема «Марія» «з огляду на об'єкт свого зображення вже в задумі передбачалася як одна з найскладніших художніх систем. Діва Марія поєднує в собі непоєднуване: материнство і дівочтво, материнство боже і людське, абсолютну покору і безмежну боротьбу, тихість (непомітність) у щоденному житті і водночас глобальні (величні) наслідки свого життя для історії людства. Так вона змогла поєднати небо і землю, час вертикальний (онтологічний) і час горизонтальний (історичний)» [Яковина 2010: 45].

Старозавітними пророками в Святому Письмі Т. Шевченко особливо захоплюється в останній період своєї творчості. Глибоко індивідуальними є його переспіви біблійних пророків у текстах: «Подражаніє 11 псалму», «Ісаія. Глава 35», «Подражаніє Іезекілю. Глава 19», «Осія. Глава XIV». Імена біблійних пророків Т. Шевченко виносить у заголовки творів і вказує глави їхніх книг, які наслідує, які були для нього творчим імпульсом, стимулювали творчий задум для написання оригінальних поезій. Запозичену провідну думку чи сюжет Т. Шевченко глибоко переосмислював, модифікував. «Біблійна давнина ставала українською сучасністю, актуалізувалася» [Кириченко 2007: 367].

Звертався Т. Шевченко до образів святих апостолів. Мотив розмови Бога з апостолом Петром як доглядачем райської брами, навіяний переказами про святого апостола Петра, використовується в містерії «Великий льох».

Сюжет поезії «У Бога за дверима лежала сокира...» залучає мотив мандрів Бога світами з апостолом Петром. У поезії «І Архімед; і Галілей...» згадуються «святіє предтечі» християнства, що стає зрозумілим у контексті асоціативного ряду основних християнських символів (хліб і вино як тіло й кров Христа). «Вченню апостолів Т. Шевченко надає антимонархічного характеру, що, однак, не було безпосередньо притаманним науці перших проповідників Євангелія» [Ісіченко 2003: 32]. Про прихід «апостола правди і науки» мріє поет у вірші «І день іде, і ніч іде...».

Вінцем апостольського шляху виступає у Т. Шевченка мучеництво. В поемі «Неофіти» завдяки «слову новому», слову «любові, правди і добра» сталося навернення навіть учасників поганської оргії: «І ситий, / І п'яний голий отой Фавн, / і син Алкід твій, і гетери – / Всі-всі упали до землі перед Петром...» [Шевченко 2001: 248]. Проте «На хресті / Стремглав повісили святого / Того апостола Петра...» [Шевченко 2001: 249].

Образи неофітів – новонавернених до якоїсь віри, вчення – у поемі Т. Шевченка осмислено як перших християн. Проповідь апостола Петра наvertsє Алкіда – головного героя твору і його сподвижників до нової правди. Кинувши безтурботні втіхи оргії задля катакомб, вони стають неофітами.

Хоча Т. Шевченко писав, що поема «Неофіти» нібито з римської історії, а насправді поет викривав сучасний йому державний лад царської Росії, засуджував деспота царя, пророкував близьку перемогу революціонерів (неофітів). У поемі також подана історія народження пророка з «краткої» жінки-матері Алкіда, на тлі катувань її сина-пророка.

Удавався Т. Шевченко й до жанру молитви, що є вищою формою духовного самовираження людини, а в українській духовності через побожність стає ознакою народного світовідчуття. Мотив молитви перед початком справи зустрічаємо наприкінці вступу, пісні кобзаря Волоха, промові благочинного («Гайдамаки»), в спів козаків-невольників («Гамалія»). Молиться до Бога за Україну Павло Полуботок («Сон – у всякого своя доля...»), закликає до молитви Ян Гус («Єретик»). Материнська молитва за дитину спрямовується до Матері Божої («Сова», «І виріс я на чужині...»); Козацьку молитву до «Межигорського Спаса» згадує в думі кобзар Степан («Невольник»). Помираючи, Ганна читає «Отче наш» (поема «Наймичка»), як і старий герой вірша «І досі сниться під горою...». На початку і в останньому вірші циклу «В казематі» автор закликає «соузнників» молити Бога за Україну. Життя в молитві вимірюють для себе персонажі віршів «Буває, в неволі іноді згадаю...», «Муза». Ревно моляться до Бога старий козак – персонаж поеми «Сон – Гори мої високі...», Семен Палій («Червець»), Молода генеральша («Петрусь»). Окремі твори Т. Шевченка набувають форми віршованої молитви («Заросли шляхи тернами...», «Лічу в неволі дні і ночі...»).

Отже, Біблійні образи й мотиви в поетичних творах Т. Шевченка набувають суб'єктивного художньо-ідеологічного вираження, системних зв'язків, структурують історичну пам'ять українського народу, співвідношення між універсальним (святим) і національним (освяченим). Наукові розвідки подібного напрямку мають подальшу перспективу в контексті літературознавчого дослідження творчого доробку Тараса Шевченка.

Література:

- Бовсунівська 1997*: Бовсунівська Т. Тема мовчазного пророка в українському романтизмі // Дивослово. – 1997. – № 3. – С. 3–8.
- Грабович 2000*: Грабович Г. Шевченко, якого не знаємо (з проблематики символічної автобіографії та сучасної рецепції поета). – К.; Критика, 2000. – 317 с.
- Дзюба 2001*: Дзюба І., Жулинський М. На вічному шляху до Шевченка // Шевченко Т. Г. Повне зібрання творів: У 12 т. / Редкол.: М. Г. Жулинський (голова) та і ін.: Т. 1: Поезія 1837–1847. – К.: Наукова думка, 2001. – С. 9–66.
- Зайцев 1994*: Зайцев П. Життя Тараса Шевченка. – К.: АТ «Обереги», 1994. – 456 с.
- Ісіченко 2003*: Ісіченко І., Яковина О. Християнська агіографія у творах Тараса Шевченка // Слово і час. — 2003. — №3. — С. 29–35.
- Кириченко 2007*: Кириченко М. Образ пророка в поезії Шевченка останнього періоду творчості як втілення високої культурологічної місії поета // Література. Фольклор. Проблеми поетики: Зб. наук. праць. – Вип. 26. – К.: Акцент, 2007. – С. 362–371.
- Наливайко 2007*: Наливайко Д. Стиль поезії Шевченка // Слово і час. – 2007. – №2. – С. 3–16.
- Шевченко 2012*: Шевченко Т. Г. Кобзар. Вперше зі щоденником автора / Т. Г. Шевченко; упоряд. та комент. С. А. Гальченка; перед. І. М. Дзюби. – Харків: Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2012. – 960 с.
- Шевченко 2001*: Шевченко Т. Г. Повне зібрання творів: У 12 т. Т. 1: Поезія 1837–1847. – К.: Наукова думка, 2001. – 784 с.
- Шевченко 2001*: Шевченко Т. Г. Повне зібрання творів: У 12 т. Т. 2: Поезія 1847–1861. – К.: Наукова думка, 2001. – 784 с.
- Яковина 2010*: Яковина О. Благовіщення та образ Богородиці в церковній традиції і в поемі Тараса Шевченка «Марія» // Слово і час. – 2010. – № 3. – С. 39–46.

Artykuł przedstawia osobliwości funkcjonowania biblijnych obrazów w tekstualnym polu twórczości poetyckiej Tarasa Szewczenki. Akcentowane jest zadanie biblijnego tekstu – nawiązywanie i utrzymywanie związku

dialogicznego między przeszłością a współczesnością oraz projektowanie rozwoju duchowego przyszłości.

Słowa-klucze: *biblijne obrazy, motywy, kultura chrześcijańska, obraz matki, słowo Boga, twórczość, Taras Szewczenko.*

Федосій О.О., к.філол.н., (Київ)

УДК 821.161.2 - 32.09

Художня специфіка відтворення сьогодення у творчості Галини Тарасюк

У статті проаналізовано художню специфіку новелістики Галини Тарасюк. На матеріалі творів з'ясовано домінуючі чинники творення жанрових форм новелістики; розкрито сюжетно-композиційні, проблемно-тематичні, образні, наративні особливості новел; окреслено характер психологічної деталі, настроєвої домінуючі, особливості художнього конфлікту; зосереджено увагу на потребі утвердження морально-етичних цінностей, які знецінюються у сьогоденні.

Ключові слова: *новела, характер, психологізм, внутрішній драматизм, духовні цінності, морально-етичні цінності.*

In the article it is analyzed the specific artistic short story of Galina Tarasyuk. On the material of short stories it is revealed a dominant factor in creating genre forms; series plot composite, problem-thematic, figurative, narrative features of stories; it is outlined the nature of psychological details, voluble dominant artistic conflict. It is focused on the need to preserve the moral and ethical values depreciated in the context of modernity.

Key words: *novel, character, psychological, inner drama, spiritual values, moral and ethical values.*

Проблематика багатьох новел Галини Тарасюк пов'язана з розкриттям психології, характеру людини. «[...] для мене головне – людський характер, навіть радше соціальний тип як суспільне явище, породжене часом. Я просто одержима колекціонуванням людських характерів» [1, с. 10] – зізналася письменниця в одному інтерв'ю. Своїми творами Галина Тарасюк засвідчила вміння помічати неповторне в людині й майстерно відтворити різноманітні нюанси характеру, психологію, внутрішній світ.